

terrein te blijven, waarvan werkelijk een opleving in de meubelkunst kan worden geconstateerd. Een opleving altijd in dien zin, dat we op 't oogenblik kunnen wijzen op een aantal bekwame meubelontwerpers, die ten volle hun métier beheerschen

* * *

De meubelen van C. de Jong, die hierbij worden afgebeeld zijn geen verbijsterende scheppingen van een geest die voortdurend een hooge vlucht neemt boven de ontzakelijke zakelijkheid. Ze zijn geen meesterwerken, welke ons met ontzag vervullen, doch gebruiksvoorwerpen, waarin inderdaad leeft een zekere eerbied voor de eischen van het gebruik welks consequenties bovendien ten volle zijn aanvaard. De Jong's arbeid draagt als een loutering in zich besloten: de liefde voor het materiaal en de kennis van het schoone ambacht.

Hem is de kern, de grondvorm van het meubel voortdurend een uitgangspunt. Een punt, waar zijn verbeelding steeds andere vorm-fasen uit afwentelen mag, doch ook een punt, waartoe hij steeds weer terugkeert.

Een bepaald omlijnde karakteristiek van zulk een arbeid is moeilijk te geven. Men weet niet wat er nog uit groeien kan. Wel valt te zeggen dat bij hém met een sterk besef van het ruimtelijke der dingen, een uitgesproken neiging tot het vlakke gladde oppervlak domineert, een ondergeschikt maken ook van de versiering aan het constructieve en daarbij een voorliefde voor het gebruik van sterk sprekende kleuren, zoowel door de tegenstelling van houtsoorten met veel kleurencontrast als naturel-eiken, palissander, coromandel, cuba-mahonie en door beschilderd hout, als door toepassing van kleurige bekledingsstoffen voor wand en stoel.

Kortom, er komt in dezen arbeid iets zeer voornaams tot uiting, iets van een verlangen om in dezen rumoerigen tijd zeer eigen en rustige gebruiksvoorwerpen tot stand te brengen.

A. v. d. B.

B. VAN DER LECK BIJ D'AUDRETSCH, 'S-GRAVENHAGE.

B. van der Leck is sinds jaren de schilder van de uiterste beperking, de man der picturale ascese, wiens streven tot strenge samenvatting, tot comprimeeren van uitingsmiddelen langzaam-aan ging lijken op een vrees om het doek aan te raken. Velen, die, als ik, verrukt waren van Van der Leck's periode, waarin hij die merkwaardige, ja geniale verbeeldingen schiep als „de Zieke” en „de Blinde”, hebben sindsdien betreurd, dat hij den weg der vrije schilderkunst verliet om te loor te gaan in louter-decoratieve proefnemingen met een minimum van lijntjes en blokjes.